

ה"ת 33728/08 - מדינת ישראל נגד הitem עאמר, רמזי עכਐי, ח'יטאר אבו סאלח, עאדל דבאת

בית משפט השלום בעכו

ה"ת 13-08-33728 מדינת ישראל נ' עאמר ו א' |

בפני	כב' השופט וויליאם חמץ
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	
1.	הitem עאמר
2.	רמזי עכਐי
3.	ח'יטאר אבו סאלח
4.	עאדל דבאת

החלטה

בקשה לחייב רכב מסוג מאודה 6 מס' רישוי 5631065.

משיב 1 הורשע על יסוד הודהתו בעבורת של סיוע לאספקת סם מסוכן, לפי סעיפים 13 + 19 א' לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג - 1973, וסעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, זאת, בתיק ת"פ 11362-06-12. לפיה המתואר בעובדות כתוב האישום המתוון, בהן הודה הנאשם, ביום 6.3.12 תיאמו משיב 1 וגלו תורגמן ביצוע עסקת סם, ובשעה 18.35 של אותו יום הגיע אחר, שזהו לא ידועה למباحثת, לתחנת אוטובוס אגד ביציאה מהישוב עין אל אسد לכון צפת, כשהוא נהוג ברכב נשוא בקשה זו ואשר סופק לו ע"י משיב 1, כשברכב סם מסוג חשיש במשקל 1,152 גרם נטו, זהה נפגש עם גל תורגמן שהמתין בתחנה, והאחרון נכנס לתוך הרכב, שם מסר לו الآخر את הסמים הנ"ל.

בגזר דין מיום 5.6.13 נדון משיב 1 למאסר בפועל של 8 חודשים, מאסר על תנאי וחתיימה על התחייבות כספית. ערעור על גזר הדין, שהוגש ע"י משיב 1, נדחה ע"י ביהם"ש המחווז.

בפני בקשה לחייב רכב הנ"ל.

לטענת המבוקשת, בית המשפט מוסמך להורות כמボוקש לפי סמכותו בהוראת סעיף 36 א' לפקודת הסמים המסוכנים, שכן, העבירה בה הורשע משיב 1 הינה " עבריה של עסקת סמים ", כהגדרת הדבר בפקודת הסמים המסוכנים, שהינה

עמוד 1

עבירה שעונשה 20 שנות מאסר ומעלה, ומאחר והרכב שימוש לביצוע עבירה זו, ושעה שהוא סופק לאחר על ידי מшиб 1, שהורשע בעבירה זו, כאמור, לשם הובלת הסם למקום המפגש ואספוקתו לגל תורגמן. עוד טען כי בית המשפט רשאי להורות על חילוט הרכב מכוח סמכותו לפי סעיף 39 לפיקודת סדר הדין הפלילי, שכן, הרכב שימוש לביצוע העבירה, כאשר רכב זה היה בחזקת ובשליטת מшиб 1, שמסר אותו לאחר לשם ביצוע עבירה זו. עוד טענה המבקשת כי הרכב רשום על שם חברת "רכב עומרי בע"מ", שלפי הנטען על ידי מшиб 2 היא מכירה אותו למועדויה דבאת, שהינו אחיו של מшиб 4, כאשר מшиб 4 הצהיר כי הוא החזיר את הרכב לבעלים הרשם הנ"ל.

ב"כ מшибים 1, 3 ו- 4 טען כי בית המשפט אינו מוסמך, בנסיבות העניין, להורות על חילוט הרכב, משלא התקיימו התנאים המחייבים סמכות כאמור לפי סעיף 39 לפיקודת סדר הדין הפלילי, מאחר ומшиб 1 אינו הבעלים של הרכב, ולא הוגשה כל ראייה להוכחת בעלותו ברכב זה, ולא מתקיימת זיקה עמוקה בין השימוש ברכב לבין ביצוע העבירה בה הורשע מшиб 1, שכן ניתן היה לבצע עבירה זו ללא צורך בשימוש האخر ברכב זה, אשר יכול היה להגיע למקום באמצעות אמצעי תחבורה אחר. עוד טען ב"כ מшибים 1, 3 ו- 4 כי לא התקיימו התנאים שבסעיף 36א לפיקודת הסמים המטוכנים מאחר ומшиб 1 לא הורשע בעבירה של עסקת סמים, שהעונש בצדיה הינו 20 שנים, אלא בעבירה של סיוע לעבירה של אספוקת סמים, שהעונש בצדיה הוא מחצית העונש שבבעירה העיקרית, ומшиб 1 לא הוכרז סוחר סמים במסגרת גזר הדין שנייתן נגדו.

אני דוחה את טענת ב"כ מшиб 1, 3 ו- 4, לפייה, נסיבות ביצוע העבירה לא מלמדות על זיקה עמוקה בין השימוש שנעשה ברכב לבין ביצוע העבירה בה הורשע מшиб 1. העובדה כי שותפו של מшиб 1, אשר נהג ברכב וסיפק את הסם למר גל תורגמן, יכול היה להגיע למקום באמצעות תחבורה אחר, לא מבטלת את המסקנה כי הרכב היווה בפועל אמצעי מהותי לימיוש העסקה, שהרי האخر הגיע למקום באמצעות רכב זה, כשהוא מוביל את הסמים נשוא העסקה למקום המפגש שתואם מראש, ומר תורגמן נכנס לתוך הרכב וקיבל את הסם מהآخر.

הוראת סעיף 39(א) לפיקודת סדר הדין הפלילי קובעת כי:

"על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסך על כל עונש שיטיל,

לצווות על חילוט החפץ שנhaftס לפי סעיף 32, או שהגיע לידי המשטרה

כאמור בסעיף 3, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ

או לגביו הוא בעל החפץ. דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

מכאן, סמכותו של בית המשפט, מכוח ההוראה הנ"ל, להורות על חילוט חפץ שנעשה בו שימוש לביצוע עבירה, מותנית בקיומו של תנאי מהותי והכרחי, והוא, להיות החפץ בבעלותו של עונה העבירה אשר הורשע בה. במידה וביהם"ש מגיע למסקנה כי הנאשם שהורשע בעבירה אינו הבעלים של אותו חפץ, לא תהא לבית המשפט הסמכות להורות על חילוט חפץ זה, בהסתמך על ההוראה הנ"ל.

לאחר עיון בטיעוני הצדדים, בדינום שהתקיימו בפניו ובטייעוניהם בכתב, ובהודעות שצורפו לטיעוני המבוקשת בכתב, שוכנעתי כי לא הוכח, במידה הנדרשת לצורך הליך זה, כי מшиб 1, אשר הורשע בביצוע עבירה של סיווע לאספוקת סם, הינו הבעלים של הרכב נושא התביעה. אומנם, אין בעובדה כי מшиб 1 אינו הבעלים הרשות ברכב כדי להביאו,zelf, למסקנה כי הוא אכן הבעלים בפועל של רכב זה, והרי, הרישום במשרד הרישוי בדבר בועלות ברכב אינו כשלעצמה, למסקנה כי הוא אכן הבעלים בפועל של רכב זה, ועל הבעלות בפועל ברכב מסוים, אלא שהמבחן הוא ראייה מכרעת להוכחת בעלות ברכב וכזו המלמדת, כשלעצמה, לא מתארות כי מшиб זה הוא הבעלים של הרכב, אף מבחן מהותי. עובדות כתוב האישום המתוקן, בהן הודה מшиб 1, לא מתארות כי מшиб זה הוא הבעלים של הרכב, אף שאין חולק כי הוא שסיפקו לאחר. מшиб 1 הצהיר, בדיון מיום 13/11/26 וכן בטיעונו בכתב, כי הרכב לא שייך לו. גם המבוקשת, בטיעוניה בישיבת יום 13/11/26, ציינה את עמדתו של מшиб 1, לפיה, הרכב לא שייך למшиб 1, הצד עמדתם של המשים 2 ו- 4, ציינו כי הרכב לא שלהם.

משהובר כי מшиб 1, שהורשע בביצוע העבירה, שנעשה שימוש ברכב לשם ביצועה, אינו הבעלים של רכב זה, לא ניתן להורות על חילוט הרכב זה מכוח הוראת סעיף 39 הנ"ל.

הוראת סעיף 36א(א) לפיקודת הסמים קובעת כי:

"הורשע אדם בעבירה של עסקת סמים, יצווהbihm"ש, זולת אם סבר

שלא לעשות כן מנימוקים מיוחדים שיפורט, כי בנוסף לכל עונש יחולט

לאוצר המדינה כל רכוש שהוא -

(1) רכוש ששימש או נועד לשימוש כאמור סביר

או נועד לשימוש כדי לאפשר את ביצוע העבירה.

(2) רכוש שהוא, במישרין או בעקיפין, כשר העבירה או כתוכנאה

מביצוע העבירה או שיועד לכך..."

עיננו רואות כי יסוד מהותי והכרחי לקיומה של סמכות לפי הוראה זו לחילוט נכס הוארשותו של אדם בעבירה של עסקת סמים. הרשעה בעבירה שאינה עבירה של עסקת סמים תשלול סמכות זו, "UBEIRA SH'L USKAT SAMSIM" הוגדרה בפרק ההגדרות בפקודת הסמים כר:

"UBEIRA SH'L USKAT SAMSIM -UBEIRA LPI PIKODA ZO SH'UNASHA MASER 20 SHNIM

או יותר".

כל עבירה לפי פקודת הסמים שהעונש בצדיה הינו מאסר לתקופה הקצרה מ- 20 שנים, איננה "UBEIRA של עסקת סמים", והרשות בעבירה כזו לא תקים סמכות לחילוט נכס לפי סעיף 36א לפוקודת. כאמור, משיב 1 הורשע בעבירה של סיווע לאספקת סם. עבירה של אספקת סם מסוכן הינה "UBEIRA של עסקת סמים", לפי סעיף 13 וסעיף 19א לפוקודת, לאחר והעונש בצדיה הוא מאסר לתקופה של 20 שנים. יחד עם זאת, עבירה של סיווע לאספקת סם איננה "UBEIRA של עסקת סמים" לאחר והעונש בצדיה הוא מחצית העונש שבצד העבירה של אספקת סם, הינו, מאסר לתקופה של 10 שנים, לפני סעיף 31 לחוק העונשין. העובדה כי המדבר במסיב 1 אשר סיע לביצוע עבירה שהינה "UBEIRA של עסקת סמים", לא מביאה למסקנה כי העבירה בה הורשע היא בעצם "UBEIRA של עסקת סמים". המבחן הקבוע לעניין זה הוא העונש שבצד העבירה בה הורשע הנאשם, הוא במסיב 1, ולא העונש הקבוע הצד עבירה אחרת, שהמשיב סיע לביצועה. בית המשפט המוחזק בחיפה, בתיק ת"פ 09-01-18316 דחה בקשה לחילוט רכב של נאשם אשר הורשע בעבירה של סיווע לסחר בסם, תוך שהוא מנמק זאת כך:

"נאשם 2 הורשע רק בסיווע לעבירות הסחר בסמים ולפיכך, בהתאם לסעיף 32 לחוק"

**העונשין, העונש הקבוע לצידה של העבירה שביצע הוא עד 10 שנות מאסר. אין איifa
במסלול החילוט הפלילי הקבוע בסעיף 36א לפוקודת הסמים המסוכנים, אפשרות
חוקית להורות על חילוט רכבו..."**

משמעות, בית משפט זה אינו מוסמך למצוות על חילוט הרכב בהסתמך על הוראת סעיף 36א לפוקודת הסמים.

לאור כלל האמור, אני דוחה את הבקשה לחילוט הרכב, מכוח הוראת סעיף 39 לפוקודת סדר הדין הפלילי והוראת סעיף 36 א' לפוקודת הסמים המסוכנים..

משיב 2 הצהיר, בישיבת יום 13/9/15, כי אין לו ולחברת "רכב עומר" בע"מ, שהינה הבעלים הרושים הרכב, כל עניין ברכב ובגופלו, וכי הם מכרו את הרכב למועאויה דבאת, אליו של משיב 4. משיב 4 הצהיר, באותו דין, כי הוא רכש את הרכב, אף שההסכם היה על שם אחיו הנ"ל, אך הוא החזיר לאחר שלא הועברה בעלות בו במהלך מסוף חודשים לאחר עסקת הרכישה, ובהתאם במשטרת מיום 20/3/12 ציין משיב 4 כי הוא רכש את הרכב ממשיב 3, מנהל מגש רכבים השיך למשיב 2 ולחברת "רכב עומר" בע"מ, אם כי החזר אותו לאחר שלא בוצעה העברת בעלות על שמו. משיב 3 ציין בחקירה במשטרת מיום 21/3/12 כי הוא מכר את הרכב למשיב 4 אם כי לאחר שלא עלה לידי להעביר את הבעלות על שם משיב 4 הרכב הוחזר אליו והוא העבירו למגרש רכבים אחר על מנת למוכר אותו. ב"כ משיבים 1, 3, 4-טען כי הרכב שייך למשיב 3, אף שהוא חזר בו מהבקשה לקבלו לידי, אשר הוגשה במהלך משפטו של משיב 1, והוסיף כי אחר שם נידאל ابو לטיף מסוכסך עם משיב 3 בקשר לרכב.

לאור המתואר יש לקבוע כי משיבים 1, 2 - 4 הצהירו בבית המשפט, במסגרת הבקשה בפניי, כי הרכב אינו שלהם, ומסקן, הם לא טוענים לזכות בו, בעודם משיב 3 הוא היחיד, בין הצדדים לבקשתה בפניי, אשר טוען לזכות ברכב, והראיות שהוגשו בפניי תומכות בגרסתו זו של משיב 3, כאמור לעיל, בעיקר הודיעותיהם במשטרת של משיב זה ושל

משיב 4, שהרי, האخرון טען במשפטה ובבית המשפט כי הרכב הוחזר על ידו למשיב 3, לאחר שלא ניתן היה להעביר בעלות הרכב על שמו הוא, ומשיב 3 מסר במשפטה גרסה התומכת בכך, ואישר כי הוא קיבל חזרה את הרכב מאות משיב 4, מהסיבה הנ"ל, והניח אותו במשפט אחר עד למיכירתו. לא הוגשה כל בקשה מאות צד שלישי, שאינו צד להליך כאן, לקבלת הרכב בטענה לזכות בעלות או אחרת בו.

סוף דבר

אני מורה להשיב את הרכב נושא הבקשה לידי משיב 3, בכפוף להציג רישוין הרכב וביתוח בתוקף, ולאחר מכן שמשיב 3 ישלם את הוצאות התפיסה והאחסון של רכב זהה, במידה וחלות כאלה בין כך.

אני מעכבר ביצוע החלטה זו לתקופה של 30 ימים מהיום, על מנת לאפשר למי מצדדים לעורר עליה, במידה ויחליש עלי כך.

המצירות תמציא החלטה זו לצדים, בדואר רשום וכן בפקס.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, בהעד
הצדדים.